

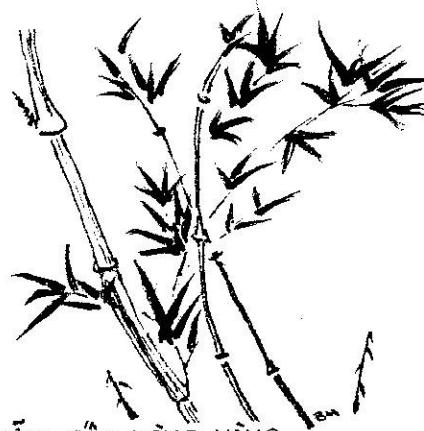
NGÔ NHÂN :

Một gia-dinh dân Hải-Phòng, đã sống với CS 30 năm. Vuột biên qua Hồng-Kông 2 năm. Được định-cư tại một tỉnh nhỏ miền Bắc nước Mỹ. Gia-dinh gồm 2 vợ chồng hồn 30 tuổi, 6 đứa con lau-nhau và một bà dì mù, già khờ đết dầu quần khăn và măt che mién vải đen như hình vẽ trong sách tập đọc ngày xưa. Nhà Thờ cho mượn một cái nhà cũ, cung-cấp bàn ghế, xa lóng, nệm, giường, đủ thứ tiện-nghi. Tìm cho chi vợ cái "job" ruá bát tại Holiday Inn. Các ông bà trong nhà thờ chiều 3 giờ chở chị đi làm đêm 11 giờ trong mưa tuyết lạnh-leo lái xe đến chở chị về. Anh chồng có công việc tại một hàng tu-bô thuyền trên sông. Còn cái anh chị được chăm-sóc kỹ-lưỡng Ngày lễ "Halloween" được các gia-dinh mua áo quần hóa-trang mặt nạ để đi xin kẹo. Nhà Thờ chăm-sóc cung-phụng như cung-phụng ông bà cha mẹ. Bà xã tôi nói rằng chắc kiếp trước nhưng người trong Nhà Thờ này mắc nợ đôi vợ chồng quá nhiều nên kiếp này phải trả.

Thế nhưng, đôi vợ chồng này oán-hận Nhà Thờ ngát trời. Anh chị ấy nói, Nhà Thờ lâm bộ giúp đỡ chúng tôi để lập thành-tích. Bàn ghế, xa-lóng, đồ đạc tuy còn tốt nhưng cũng đã dùng cả rồi. Chúng tôi làm lại đôi mới thì tất - cả phải mới, nhà mới, đồ dùng mới, chúng tôi tạm dùng thời-gian rồi quăng đimua đồ mới. Nhà Thờ ăn chặn của chúng tôi mỗi tháng cả ba ngàn bạc. Bà già của tôi đăng ra được hưởng tiền già mới thg 400 đồng. Còn chúng tôi 8 người được 300 một tháng thì cũng đá hai ngàn từ. Đến đây, chúng tôi chịu nhiều thiệt-thời mệt-mát. Chị vợ nói: Ông nhả tôi ở Việt Nam sướng như tiên, chẳng mótay làm việc gì, ông ấy không thích ăn cám chỉ thích ăn quà thối. Ông Hải-Phòng ông ấy làm trong tổ-hợp sửa xe đạp, sướng như tiên.

Hai vợ chồng không chịu đi học tiếng Anh bảo rằng bây giờ công việc chưa ổn-định, chưa có dầu óc để học. Khi nào kiếm được việc chắc-chắn, biết chắc công việc làm ăn được năm mươi năm rồi trí-óc tạm yên mọi học được. Bảo anh học luật để thi bằng lái xe, anh ấy nói cần chi học. Cứ giao xe cho tôi chạy được cho mà xem, ở Hải-Phòng tôi chạy được xe bình-bịch kia mà. Luật-lệ đâu cũng như dầu. Cứ đến đó ngồi đèn-xanh chạy, cơ chi mà phải học. Một anh Việt Nam lầm thông-ngôn cho Nhà Thờ, thường

xa gần khuyên-nhủ và giải-thích anh chồng nói với tôi rằng anh kia là cõi-mỗi của Nhã Thơ, anh thông-ngôn nói với tôi: "Đó là sản-phẩm của xã-hội chủ-nghĩa, cõi dẹp lồng tự-ái để giúp đỡ ng đồng-hướng, nhưng càng cõi giúp đỡ thì càng bị ghét". Tôi nghĩ Nhã Thơ mà biết được nhưng câu nói của vợ chồng kia thì họ ức măt hóc máu chết dần cả trăm người không chung.

NHỮNG TÂM LÒNG VÀNG :

Đối bạn kia cùng Ký-sú Điện Phú-Thọ, ra khác khóa, quen nhau ở trại tị nạn Thái-Lan. Đến Mỹ một anh đi miền Nam, một anh sống miền Bắc. Anh về Texas kiếm được việc làm trong một Nhà Máy điện, vì máy chạy âm-i nên chẳng cần biết nói biết nghe chi cả. Nói chuyện thì phải ra đầu bằng tay bằng chân, viết ra giấy. Nói cũng chẳng ai nghe. Anh có "job", gửi ngay cho bạn mồi tுn 100 đồng để giúp đỡ phuơng-tiện đi học. Theo ý anh, sau này người bạn kia đó-đạt đi làm nేi lại anh ta đi học, và nếu có quên đi thì cũng thối. Đời này còn có những trái tim vàng, những tâm-lòng nhân-hậu khó tìm. Không phải đến Mỹ rồi tình người hóa thành bạc-béo lạnh-nhạt cả đâu.

BỐI SỢ NÊN KIẾM ĐƯỢC "JOB" TỐT :

Anh nợ đến Mỹ, được 12 tháng nhận được giấy báo "cup" "eo phe". Lo quá nhiều đêm không ngủ được, sợ đối. Đi đâu cũng hỏi tìm việc. Một người bạn lầm cho một cái đòn đến nấp lầm nhân-viên khuân-vác cho Bưu-diện theo quan-cáo trên báo. Đến hôm thi vào làm việc thấy cả hai ba trăm người, đủ hàng, to khèe, ăn nói lanh-lợi như gió, đén tranh nhau 3 chỗ. Nghĩa là một đầu trăm. Anh chàng buôn gán chạy nước măt. Bối nấm chắc phần thua trong tay rồi. Định ra

về, nhưng số người ban lâm dồn chui. Thời đánh cắn răng o'lại dự thi. Quốc thi thật lẹ-lùng, vác cái bao 50 pound trên vai chạy 20 vồng cái "parking" rẽ mènh-mông. Anh chàng nhỏ người lâm sao địch lại được cái tướng to khỏe vai u thịt bắp. Thế nhưng lo quá, số đói quá anh chàng mang bao chạy vù vù, chạy hết 20 vồng mà còn muốn chạy thêm nữa. Trong lúc có nhiều tên chí chạy mò thai vòng quăng bao chui thê "gót đem, sit"

lung-tung. Duy-nhất anh chàng nhỏ con số đói vác bao chạy được 20 vòng thôi. Trúng-tuyên hạng nhất trong 3 người. Lương 10 đồng ruồi một giờ, vác hàng bưu-diện từ 3 giờ sáng tối 12 giờ trưa. Anh sung-sướng lắm. Lâm cho bưu - điện thì chàng bao giờ lo mất "job" nêu chấm chỉ và đúng phạm kỷ-luat. Khi vật giá leo thang thì thủ-tín cũng leo thang giá-ca theo, nhân - viên lương tăng như gió.

"NHỮNG MÃNH ĐỔI LUU-LẠC mong được các bạn bè khắp nơi tiếp nối dài dài..

HÀ QUỐC BẢO

VIỆT LĂNG NHĂNG

Phải thành-thật mà nói, sống trong cái xã-hội máy móc này, đầu óc mình cứ như tàn lụi, lầm lũi trống rỗng la thường; khi LTAH số 23 & 24 "lén khuông", bài vở chưa đâu vào đâu, tự nghĩ phải viết một bài gì đó, vì đây là số chót do anh em vùng Tây Bắc Hoa-Kỳ phụ-trách, nghĩ mãi chẳng biết viết gì, cầm đến bút thi đấu óc loảng ra, tay cứng lại, làm thơ ư? cũng được, nhưng làm đi làm lại mà bài nào cũng chỉ được mấy câu là vẫn thơ lại tắc-tị, châm một điều thuốc, ngồi xuống viết vội mấy câu thoảng qua đầu:

Dắt con ra tối chân đồi,
Nhìn con đưa-giốn, cha ngồi vân-vuồng
.....

Vân-vuồng rồi sao nữa nhỉ?, hút đến tàn diếu thuốc mà ý cũng chẳng thèm ra, thời đánh bo' dở làm bài thơ tình khác vậy:

Xin một bông hồng nhỏ,
Mọc giữa tuyết mùa đông,
Xin tình yêu chiń đó,
.....

Tình yêu chiń đó rồi làm gì?, cũng tắc-tị luôn. Cho đến tình yêu là "món tú" của chàng mà cũng "tịt ngòi" nốt, thi quái thật là hết thuốc chuã, hỏng bét, cái diệu này có lẽ phải đến nhà AH Ngõ xin nửa chai rượu thuốc vê bôi-bô, thi mayra tình yêu mới lại lên hương được. Chán quá, bèn đi tám một cái, văng-văng ngoài nhà co'tiếng "cassette", Sĩ Phú hát bài "Cô La Ng Giêng" giọng sao mà êm thế, nhỡ lại ngày côn ở Trung-học Chu Van An, hai đứa cùng học một lớp, tên Sĩ Phú i-i bắt-chuốc một anh chết hát bài "Cô Lái Đò" :

Cô lái "lò" ơi,
Cô ngồi cô "lái" tôi trông thấy "đôi"...

Thời-gian qua mau, những câu hát vui thuở học trò trở-thành những ký-niệm không bao giờ quên được. Tuổi mười tam đôi mười cũng bắt đầu mờ-mộng, cũng bắt đầu yêu-dương, một hôm Sĩ Phú hỏi :